

(Από το βιβλίο του Μηνά Ι. Δόγα

ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ ΤΗΣ ΙΕΡΗΣ ΓΗΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ (ΟΜΙΛΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ)

Το όνομα ΒΑΡДАРСКА Βαρντάρσκα για την περιοχή αυτή, αναγράφεται βεβαίως σε Γιουγκοσλαβικούς χάρτες, σε χάρτες της Γιουγκοσλαβίας άλλων χωρών π.χ. Γαλλικούς, των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής (π.χ. C.S. Hammond and Co. N.Y. που έχει εκδοθεί πριν το 1944 όπως γράφει, MAP OF YUGOSLAVIA PRIOR TO 1944, και βεβαίως μετά το 1938, δεδομένου ότι η Γιουγκοσλαβία στα ΒΔ συνορεύει με τη Γερμανία και συνεπώς έχει γίνει η προσάρτηση της Αυστρίας, το Anschluss, στο Γερμανικό Ράιχ, Deutsches Reich, (13 Μαρτίου 1938) από τους Εθνικοσοσιαλιστές (NAZI) Γερμανούς του Αδόλφου Χίτλερ.

Χάρτης του βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας ο οποίος έχει εκδοθεί στο ZAGREB (Ζάγκρεμπ), με στοιχεία, **MALI ZEMLJOVID KRALJEVINE JUGOSLAVIJE**, Izradio ga Dr A. Franović Gavazzi, Mierilo=1:1.000.000, Izdala Knjižara, Jugoslavenske Akademije i kr. Sveučilista, St. KUGLI, ZAGREB, αναφέρει τις μεγάλες Διοικητικές Περιφέρειες του βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας. Τις γράφουμε ακριβώς όπως αναφέρονται, μαζί με τις έδρες τους (Sjedište): 1. Dravska (Ljubljana), 2. Savska (Zagreb), 3. Primorska (Split), 4. Vrbaska (Banja Luka), 5. Zetska (Cetinje), 6. Drinska (Sarajevo), 7. Dunavska (Novi Sad), 8. Moravska (Niš), 9. **Vardarska** (Skopije).

Χάρτης του βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας με τίτλο АДМИНИСТРАТИВА ПОДЕЛА КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ 1929, И 1939, ГОДИНЕ, ο οποίος παριστά τη Διοικητική διαίρεση του Βασιλείου των ετών 1929 και 1939 με τις Περιφέρειές του αναφέρει: ДРАВСКА БАНОВИНА, САВСКА БАНОВИНА, ВРΒΑΣКА БАНОВИНА, ДУНАВСКА БАНОВИНА, ДРИНСКА БАНОВИНА, ПРИМОРСКА БАНОВИНА, ΜΟΡΑΒСКА БАНОВИНА, ΖΕΤСКА БАНОВИНА και **ΒΑΡΔΑΡСКА БАНОВИНА**. Ο Χάρτης παριστά επίσης, τα Κρατικά σύνορα, (Државна граница, Ντρζαβνα γκρανιτσα), τα Όρια της μπανόβινας, της διοικητικής περιφέρειας, (Граница бановина, Γκρανιτσα μπανοβινα), τα Όρια της Μπανόβινας της Κροατίας (26.9.1939), (Граница Бановине Хрватске, Γκρανιτσα Μπανοβινε Χρβατσке) και το Κέντρο της μπανόβινας, (Центар бановине, Τσενταρ μπανοβινε). **Δεν αναφέρεται φυσικά τίποτε για Μακεδονία.**

Στο δημοσίευμα της Στατιστικής επετηρίδας της Γιουγκοσλαβίας του έτους 1989 (SOCIJALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA, SAVEZNI ZAVOD ZA STATISTIKU, JUGOSLAVIJA 1918-1988, STATISTIČKI GODIŠNJAK, BEOGRAD, FEBRUAR, 1989) παρατίθεται χάρτης με τίτλο PODELA KRALJEVINE JUGOSLAVIJE NA BANOVINE (1931). Στον χάρτη αυτό αναγράφονται οι διοικητικές περιφέρειες της χώρας με σημειωμένα τα όριά τους, όπως αυτά ήσαν το έτος 1931. Οι περιφέρειες οι οποίες αναγράφονται είναι οι ακόλουθες: ДРАВСКА БАНОВИНА, САВСКА БАНОВИНА, ВРΒΑΣКА БАНОВИНА, ДРИНСКА БАНОВИНА, ПРИМОРСКА БАНОВИНА, ΖΕΤСКА БАНОВИНА, ДУΝΑВСКА БАНОВИНА, ΜΟΡΑΒСКА БАНОВИНА και **ΒΑΡΔΑΡСКА БАНОВИНА**. **Δεν υπάρχει, δεν αναφέρεται τίποτε σχετικό με ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.**

Στο ίδιο δημοσίευμα υπάρχει χάρτης με τίτλο NAPAD NA JUGOSLAVIJU I OKUPACIJA ZEMLJE 1941. **Ούτε σε αυτόν τον χάρτη, ο οποίος αναφέρεται στο έτος 1941, υπάρχει φυσικά κάτι σχετικό με ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.**

Στο δημοσίευμα THE NEW CAMBRIDGE MODERN HISTORY. VOLUME XIV. ATLAS, (edited by H. C. DARBY, Professor of Geography in the University of Cambridge and HAROLD FULLARD, Cartographic editor, George Philip & Son Ltd), CAMBRIDGE AT THE UNIVERSITY PRESS, 1970, το οποίο αναφέρεται στη Βαλκανική χερσόνησο κατά το 1920-23 και τη Γιουγκοσλαβία κατά το 1918-29, αποτυπώνονται οι επιμέρους Περιφέρειες της Γιουγκοσλαβίας, οι οποίες είναι οι εξής: SLAVONIA, VOJVODINA, BOSNIA, HERZEGOVINA, MONTENEGRO, SERBIA. **Δεν αναφέρεται καν η VARDARSKA, η Βαρδαρία, διότι αποτελεί μέρος της Σερβίας.** Αναγράφεται μόνον η πόλη των Σκοπίων και σε παρένθεση το Τουρκικό της όνομα, Üsküb Ουσκιουμπ.

Η ονομασία της περιοχής αυτής ως **Βαρντάρσκα**, προέρχεται από τον ποταμό Αξιό, ο οποίος τη διαρρέει και λέγεται στα Σλαβικά Βαρδαρ Βαρνταρ. Η λέξη προέρχεται από τις κεντροασιατικές λέξεις Bar Darya (ή Bar Darja) Βαρ Νταριά, οι οποίες σημαίνουν μεγάλος ποταμός, (όπως οι ποταμοί Amu Darya Αμού Νταριά, Syrdarya (ή Syrdarja) Συρ Νταριά, Darya ye Pamir, Darya ye Sefid, Darya ye Arghandad, Darya ye Helmand, Darya ye Kahmard), ο ποταμός ονομάσθηκε Βαρδαρ Βαρνταρ και η ευρύτερη περιοχή Βαρντάρσκα, (Βαρδαρία ή Βαρδαριώτις στην Ελληνική και οι κάτοικοί της Βαρδαριώται). Την εποχή του μεγάλου, του καταπληκτικού βασιλιά μας Φιλίππου Β΄, κατοικούσαν εκεί **Παίονες και Ιλλυριοί Δάρδανοι**, αμφότεροι εχθροί των Μακεδόνων. Αυτό αναφέρεται από τους ιστορικούς. Αναφέρεται π.χ. από τον Διόδωρο: “Υπὸ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν **Παίονες** μὲν πλησίον τῆς Μακεδονίας οἰκοῦντες ἐπόρθουν τὴν χώραν καταφρονούντες τῶν Μακεδόνων, **Ἰλλυριοὶ** δὲ μεγάλας δυνάμεις ἤθροίζον καὶ στρατεύειν εἰς τὴν Μακεδονίαν παρεσκευάζοντο,”. (Διόδωρος, ΙΣΤ΄.2.6). “Τὴν ἴδια περίπτου ἐποχῆ, οἱ **Παίονες**, οἱ ὁποῖοι ζούσαν κοντὰ στὴ Μακεδονία, λεηλατούσαν τὴ χώρα, περιφρονώντας τοὺς Μακεδόνες, οἱ δὲ **Ἰλλυριοὶ** συγκέντρωναν μεγάλες δυνάμεις καὶ ετοιμάζονταν νὰ εἰσβάλουν στὴ Μακεδονία,”. Κακό του κεφαλιού τους διότι υπήρχε ο τιτάν του Ελληνισμού Φίλιππος Β΄ και οι γίγαντες Μακεδόνες. Ο Φίλιππος νίκησε τους Παίονες το 358 π.Χ., όταν πέθανε ο βασιλιάς τους ο Άγις και τους **ανάγκασε να πειθαρχούν στους Μακεδόνες**. “Απολυθείς δὲ τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου καὶ πυνθανόμενος τὸν βασιλέα τῶν **Παιόνων** Ἄγιν τετελευτηκέναι ὑπέλαβε καιρὸν ἔχειν ἐπιθέσθαι τοῖς **Παίοισιν**. Στρατεύσας οὖν εἰς τὴν **Παιονίαν** καὶ παρατάξει τοὺς **βαρβάρους νικήσας ἠνάγκασε τὸ ἔθνος πειθαρχεῖν τοῖς Μακεδόσιν**”. (Διόδωρος, ΙΣΤ΄.4.2). Αμέσως μετά στην πεδιάδα της Λυγκηστίδος νίκησε τον Βάρδυλι, βασιλιά των Δαρδανίων Ιλλυριών. “Υπολειπομένων δὲ πολεμίων τῶν Ἰλλυριῶν ἐφιλοτιμεῖτο καὶ τούτους καταπολεμήσαι... Γενομένης δὲ τῆς διώξεως ἐπὶ πολὺν τόπον καὶ πολλῶν κατὰ τὴν φυγὴν ἀναιρεθέντων ὁ μὲν Φίλιππος ἀνακαλεσάμενος τῇ σάλπιγγι τοὺς Μακεδόνας καὶ στήσας τρόπαιον ἔθαψεν τῶν ἰδίων τοὺς τετελευτηκότας, οἱ δ’ Ἰλλυριοὶ διαπρεσβευσάμενοι καὶ τῶν Μακεδονικῶν πόλεων πασῶν ἐκχωρήσαντες ἔτυχον τῆς εἰρήνης. Ἀηρέθησαν δὲ τῶν Ἰλλυριῶν ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ πλείους τῶν ἑπτακισχιλίων”. (Διόδωρος, ΙΣΤ΄.4.3-7).

Η **Βαρντάρσκα**, δεν είναι παρά η **πρώην Νότια Σερβία, η Južna Srbija** και στα Κυριλλικά Σερβικά **ЈУЖНА СРБИЈА** (Γιουζνα Σρμπιγια). Έτσι ελέγγο και έτσι γράφεται και σε χάρτη του Βασιλείου της Σερβίας του 1913 (KINGDOM OF SERBIA). Στην περιοχή της **Južna Srbija** όπως γράφει ο χάρτης, αναφέρονται τα Σκόπια ως Skorlje (Skorje), το Βελες ως Veles και το Μοναστήρι ως Monastir (Bitola). Η Γιούζνα Σρμπιγια, η **Νότια Σερβία**, (Јужна Србија) ήταν επισήμως μία επαρχία του Βασιλείου των

Σέρβων, Κροατών και Σλοβένων από το 1919 έως το 1922. Η **ЈУЖНА СРБИЈА** Γιουζνα Σρμπιγια, η Νότια Σερβία συμπεριελάμβανε τα εδάφη του Βασιλείου της Σερβίας που αποκτήθηκαν από την Οθωμανική Αυτοκρατορία κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13 και αντιστοιχούν σήμερα στα εδάφη ολόκληρης της **Βαρντάρσκα** και στο δυτικό τμήμα του Κοσσυφοπεδίου. Μετά την μετονομασία του Βασιλείου των Σέρβων, Κροατών και Σλοβένων σε Βασίλειο της Γιουγκοσλαβίας και την αλλαγή της διοικητικής δομής της χώρας, το μεγαλύτερο μέρος της επαρχίας της Νότιας Σερβίας απετέλεσε, από το 1929 έως και την κατάρρευση του Βασιλείου, **την επαρχία της Βαρντάσκα Μπανόβινα** με πρωτεύουσα τα Σκόπια. Ως μέρος της Γιουγκοσλαβίας, η Βαρδαρία λεγόταν Βαρντάρσκα Μπανοβίνα, δηλαδή διοικητική περιφέρεια της Βαρντάρσκα. Αντίστοιχα με την Περιφέρεια της VARDARSKA (ВАРДАРСКА), Βαρντάρσκα, η οποία έλαβε το όνομά της από τον ποταμό Αξιό, άλλες περιφέρειες της Γιουγκοσλαβίας λεγόταν, DUNAVSKA, Ντουνάβσκα, από το όνομα του ποταμού Δούναβη, MORAVSKA, Μοράβσκα, από το όνομα του ποταμού Μοράβα, DRINSKA, Ντρίνσκα, από το όνομα του ποταμού Δρίνου, DRAVSKA, Ντράβσκα, από το όνομα του ποταμού Δράβου, SAVSKA, Σάβσκα, από το όνομα του ποταμού Σάβου, VRBASKA, Βρβάσκα, από το όνομα του ποταμού Βρβας, στις όχθες του οποίου βρίσκεται η πόλη Μπάνια Λούκα, στη Βορειοανατολική Βοσνία-Ερζεγοβίνη, ZETSKA, Ζέτσκα, PRIMORSKA, Πρίμορσκα.

Το όνομα **ВАРДАРСКА** αναγράφεται ακόμη και σε γραμματόσημο αξίας 4+2 DIN (δηναρίων) το οποίο είχε εκδοθεί από την Υπηρεσία των Ταχυδρομείων της Γιουγκοσλαβίας, στο Ζάγκρεμπ, το έτος 1939 (1939 GOD, година γκοντινα σημαίνει έτος), με αποτυπωμένο τον χάρτη της Γιουγκοσλαβίας και με προσδιορισμένες επ' αυτού τις επιμέρους Διοικητικές Περιφέρειές της οι οποίες αναγράφονταν: DRAVSKA, BANOVINA HRVATSKA (η Κροατία), VRBASKA, DRINSKA, DUNAVSKA, MORAVSKA, ZETSKA και **VARDARSKA**.

Αφού αναφερόμαστε σε γραμματόσημο, αξίζει να αναφέρουμε ότι το **1992** η **Υπηρεσία των Ταχυδρομείων της Βαρντάρσκα εξέδωσε γραμματόσημο** με την επιγραφή REPUBLIC OF MACEDONIA στο άνω μέρος του, τη λέξη ΜΑΚΕΔΟΝΙЈА στο κάτω μέρος και στο τέλος της λέξης αυτής τον αριθμό 15. Το γραμματόσημο φέρει παράσταση, πάνω σε κόκκινο φόντο, με το αρχαιότατο και **ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΑΤΟ** σύμβολο, τον δεκαεξάκτινο ήλιο. Αυτό δεν είναι μόνο κλοπή και σφετερισμός ενός **Ελληνικού συμβόλου**. Είναι απίστευτα εξευτελιστικό, γελοίο, είναι τερατώδες. Είναι ως εάν εμείς οι Έλληνες υιοθετούσαμε ως σύμβολό μας π.χ. τον Union Jack, τη σημαία του Ηνωμένου Βασιλείου ή την Αστερόεσσα, τη σημαία των Ηνωμένων Πολιτειών. Θα έλεγε κάποιος ότι οι Βαρδαρίτες αγνοούν τα απλά, τα στοιχειώδη. Όχι ασφαλώς, οι Βαρδαρίτες δεν αγνοούν τα απλά, τα στοιχειώδη. Βεβαίως τα γνωρίζουν πολύ καλώς, αλλά αδιαφορούν. Ως γνωστόν, ο ήλιος είναι σύμβολο του θεού του φωτός των Ελλήνων του Απόλλωνος, του Απέλλωνος των Δωριέων. Ο δεκαεξάκτινος ήλιος ή άστρο, ήταν το έμβλημα της δυναστείας των **Αργαδών Μακεδόνων**.

Το πώς κατέστη ο ήλιος το έμβλημα της δυναστείας, το αναφέρει ο Ηρόδοτος στην Ιστορία του για τους τρεις απογόνους του Τημένου, τον Γαυάνη, τον Αέροππο και τον Περδίκκα και τον βασιλέα της Λεβαίας στην Άνω Μακεδονία. "...Οἱ δὲ τὸν μισθὸν ἔφασαν δίκαιοι εἶναι ἀπολαβόντες οὕτω ἐξέναι. Ἐνθαῦτα ὁ βασιλεὺς τοῦ μισθοῦ πέρι ἀκούσας, ἦν γὰρ κατὰ τὴν καπνοδόκην ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος, εἶπε θεοβλαβῆς γενόμενος «μισθὸν δὲ ὑμῖν ἐγὼ ὑμέων ἄξιον τόνδε ἀποδίδωμι,» δέξας τὸν ἥλιον. Ὁ μὲν

δὴ Γαυάνης τε καὶ ὁ Ἄερος οἱ πρεσβύτεροι ἔστασαν ἐκπεπληγμένοι, ὡς ἤκουσαν ταῦτα· ὁ δὲ παῖς, ἐτύγγανε γὰρ ἔχων μάχαιραν, εἶπας τάδε «δεκόμεθα ὦ βασιλεῦ τὰ διδοῖς,» **περιγράφει τῇ μαχαίρῃ ἐς τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου τὸν ἥλιον**, περιγράφας δέ, **ἐς τὸν κόλπον τρὶς ἀρυσάμενος τοῦ ἡλίου**, ἀπαλλάσσετο αὐτός τε καὶ οἱ μετ' ἐκείνου". (Η΄.137.4-5). Μετά την ενοποίηση της Ἄνω και Κάτω Μακεδονίας ἀπὸ τον βασιλιά Φίλιππο Β΄, τὸ ἀστρο κατέστη τὸ ἔμβλημα ολοκλήρου του Μακεδονικοῦ κράτους. Τὸ ἔμβλημα αὐτό, ὡς **ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΑΤΟ** ἔμβλημα, ὑπάρχει στον ναό του Θεοσείου στην Αθήνα και ἀνάγεται στον 8^ο π.Χ. αἰώνα, στα μεγάλα Προπύλαια στο τελεστήριο της Δήμητρας στην Ελευσίνα και ἀνάγεται στον 6^ο π.Χ. αἰώνα, στον Ναό της Νέμεσης στη Ραμνούντα της Αττικής και ἀνάγεται στον 6^ο π.Χ. αἰώνα, στα Προπύλαια της Ακρόπολης στην Αθήνα και ἀνάγεται στον 5^ο π.Χ. αἰώνα, στον οπισθότυπο τετράδραχμων νομισμάτων της Μένδης, πόλεως της Χαλκιδικῆς, του 450-405 π.Χ., σε χρυσά δισκόμορφα ἐλάσματα τα ὁποῖα βρέθηκαν στο βόρειο νεκροταφεῖο στην Αιανή της Κοζάνης και ἀνάγονται στο πρῶτο μισό του 4^{ου} π.Χ. αἰώνα, σε ἀσπίδιο τὸ ὁποῖο βρέθηκε σε Μακεδονικό τάφο στην Κατερίνη, στην Πιερία, του 400-350 π.Χ. (χρυσά ἢ ἀργυρά ἀσπίδια, χρησιμοποιοῦντο ὡς διακοσμητικά ἀντικειμένων), σε χάλκινη ἐνεπίγραφη ἀσπίδα ἢ ὁποῖα βρέθηκε στη Βεγόρα της Φλώρινας με τὴν ἐπιγραφή **ΒΑΣΙΛΕΩΣ .....Υ** και ἀνάγεται στον 4^ο π.Χ. αἰώνα, στην ολόχρυση λάρνακα ὅπου εἶχαν ἐναποθεθεῖ τα οστά του βασιλιά Φιλίππου Β΄, ὡς ἐπίσης και στην χρυσή λάρνακα, ἀπὸ τον προθάλαμο του τάφου του Φιλίππου, στην ὁποῖα εἶχαν ἐναποθεθεῖ τα οστά νέας γυναίκας, ἢ ὁποῖα ἐτάφη μαζί με τον Φίλιππο. Ὁ οκτάκτινος ἥλιος (ἢ ἀνθεμοειδές ἀστρο με οκτὴ πέταλα) ἔχει ἀποτυπωθεῖ και στον οπισθότυπο ἀργυρῶν νομισμάτων της Κερκύρας (τριῶβολο του 500-450 π.Χ.). Ὁ οκτάκτινος ἥλιος ἔχει ἀποτυπωθεῖ ἐπίσης σε τετράδραχμο του Μακεδόνο βασιλέως Ἀντιγόνου Β΄ Γονατά. Στον ἐμπροσθότυπο του νομίσματος τὸ ὁποῖο παριστᾶ ἐπτά φορές ἀσπίδα, κυκλικῶς, γύρω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ του Ἀντιγόνου Β΄ Γονατά ἀποτυπώνεται ὁ οκτάκτινος ἥλιος. Στον οπισθότυπο του νομίσματος παριστάνεται ἡ θεὰ Αθηνά Ἀλκίδημος και ἀναγράφονται οἱ λέξεις **ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ**. Ὁ οκτάκτινος ἥλιος ἔχει ἀποτυπωθεῖ ἐπτά φορές και στον ἐμπροσθότυπο τετράδραχμου νομίσματος της περιόδου της Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας, μετὰ τὴ μάχη της Πύδνας, ὅταν οἱ Ρωμαῖοι ἐπέβαλαν τὴ διαίρεση της Μακεδονίας σε τέσσερις περιφέρειες (μερίδες). Στον οπισθότυπο του νομίσματος αὐτοῦ ἔχει ἀποτυπωθεῖ τὸ ρόπαλο του Ηρακλέους και ἡ ἐπιγραφή **ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΠΡΩΤΗΣ**, στην **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ** ἀσφαλῶς και βεβαίως. Ὁ οκτάκτινος ἥλιος ἔχει ἀποτυπωθεῖ ἐπτά φορές και στον ἐμπροσθότυπο τετράδραχμου νομίσματος με τὴν κεφαλὴ του **Ἀνδρίσκου**, ὁ ὁποῖος γύρω στο 149 π.Χ. ἐξεγέρθηκε κατὰ των Ρωμαίων, και προσκαίρως με ἐπιτυχία, ἢ ὁποῖα οφείλετο στα ἔντονα ἀντιρωμαϊκά και ἐθνικιστικά αἰσθήματα των Μακεδόνων. (Ὁ Ἀνδρίσκος στα Βαρδαρίτικα ἀποδίδεται ὡς Ἀνδρισκ Ἀντρισκ και ὁ Περσεύς ὡς Περσεја Περσέγια. Ἀπὸ πού και πῶς, βεβαίως, να ξέρουν οἱ Βαρδαρίτες ποῖος ἦταν ὁ ἥρωας Περσεύς του ὁποῖου τὸ ὄνομα φέρει ὁ Μακεδὼν βασιλεὺς Περσεύς; Ὁ Περσεύς ἦταν υἱὸς του Διὸς και της Δανάης, θυγατρὸς του βασιλέως του Ἄργους Ἀκρυσίου. Σταλεῖς ἀπὸ τον Πολυδέκτη, τὸν βασιλέα της Σερίφου στη Λιβύη, ἐφόνευσε τὴ Γοργόνα Μέδουσα και ἐλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδα τὴν ὁποῖα ἔλαβε ὡς σύζυγο. Ἐγίνε βασιλιάς στην Τίρυνθο και ἐκτίσε τὶς Μυκῆνες και τὴ Μιδέα). Ὁ οκτάκτινος ἥλιος ἔχει βρεθεῖ ἐπίσης στο δάπεδο ἀπὸ μωσαϊκό, στο ἀνάκτορο της πόλης Αἰ Χανούμ στο Βόρειο Ἀφγανιστάν, (Αἰ Χανούμ στα Τουρανικά σημαίνει "φεγγαρόμορφη γυναίκα"), μιας μεγάλης Ἑλληνικῆς πόλεως, της ὁποῖας δεν ξέρουμε τὸ Ἑλληνικό ὄνομα, πιθανότατα

όμως είναι η "Αλεξάνδρεια η επί του Ώξου"), μεταξύ των ποταμών Ώξου (Αμού Νταριά) και Κόκτσκα, στα σύνορα με τη Ρωσική Ομοσπονδία. Ο οκτάκτινος ήλιος υπάρχει και στη γνωστή τοιχογραφία της επαύλεως του P. Fannius Sinistor, στο Μποσκορεάλε νοτίως της Νάπολης. Στην τοιχογραφία αυτή παριστάνεται η βασιλική οικογένεια της Μακεδονίας. Ο Αντίγονος Β' Γονατάς (276-239 π.Χ.) και η μητέρα του Φίλα, ακούν τη διδασκαλία του κυνικού φιλοσόφου Μενεδήμου, ο οποίος φαίνεται στην εικόνα. Ανάμεσά τους απεικονίζεται η χαρακτηριστική Μακεδονική ασπίδα με τον οκτάκτινο ήλιο ή άστρο στο κέντρο της. Σήμερα, όποιος κυττάξει την οροφή της Ακαδημίας Αθηνών θα δει ένα υπέροχο θέαμα. Θα δει σχηματισμένο δεκάδες φορές τον δεκαεξάκτινο ήλιο. Ακόμη και αυτό το **πανάρχαιο πανελλήνιο σύμβολο** λοιπόν, οι Βαρδαρίτες πήγαν να το σφετεριστούν και να το υιοθετήσουν ως εθνικό τους σύμβολο, ως σημαία τους.

Το **2002** η **Υπηρεσία των Ταχυδρομείων της Βαρντάρσκα εξέδωσε γραμματόσημο**, στη δεξιά πλευρά του οποίου γράφει την επιγραφή РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА, άνω δεξιά φέρει τον αριθμό 12, και φέρει και εκτύπωση των δύο όψεων πολύ γνωστού Μακεδονικού νομίσματος το οποίο εξέδωσε ο Μέγας Αλέξανδρος. Στον εμπροσθότυπο του νομίσματος αυτού υπάρχει η παράσταση με την κεφαλή του Ηρακλέους, του γενάρχου του Μακεδονικού βασιλικού οίκου των Αργεαδών, φέροντος επ' αυτής (της κεφαλής) τη λεοντή, τα χαρακτηριστικά όμως παραπέμπουν στη μορφή του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο οποίος έτσι εμφανίζεται ως ο νέος Ηρακλής. Στον οπισθότυπο υπάρχει η παράσταση του θεού Διός, ενθρόνου, ο οποίος κρατεί αετό στο δεξί του χέρι (Ζεύς Αετοφόρος), ενώ στο αριστερό κρατεί σκήπτρο, σύμβολο βασιλικής εξουσίας. Υπό του Μεγάλου Αλεξάνδρου ο αετός καθιερώθη ως σύμβολον βασιλικής ισχύος επί νομισμάτων και σημαιών. Εκ του Μεγάλου Αλεξάνδρου παρέλαβον τον αετόν ως σύμβολον οι Πτολεμαίοι, (ο Πτολεμαίος Α' ο Σωτήρ μάλιστα περί το 290 π.Χ. εξέδωσε αργυρό τετράδραχμο, στη μία όψη του οποίου παριστάται η μορφή του, η κεφαλή του, και στην ετέρα όψη εικονίζεται αετός κρατών κεραυνούς με τα δάκτυλά του, και υπάρχει η επιγραφή ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ). Αντίστοιχο είναι και το νόμισμα, ο αργυρός στατήρ του βασιλέως της Μακεδονίας Περσέως. Στη μία όψη εικονίζεται η μορφή του Περσέως, από τα πλάγια, και στην ετέρα όψη αετός με ανοιγμένα τα πτερά του και η επιγραφή ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ). Εκ των Πτολεμαίων παρέλαβον τον αετόν ως σύμβολόν των οι Ρωμαίοι. Ο Οκταβιανός μάλιστα υιοθέτησε τον αετό ως αυτοκρατορικό σύμβολον. Κατόπιν, ο αετός απετέλεσε το σύμβολον των ρωμαϊκών λεγεώνων. Από πού και πώς τώρα, να ξέρουν οι Βαρδαρίτες σφετεριστές ότι ο αετός θεωρήθηκε, κατ' εξοχήν θεϊκό σύμβολον, το σύμβολον του μεγίστου θεού όλων των Ελλήνων, του Διός, και ο φορέας του κεραυνού, το τελειότατο των πτηνών, "αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε τελειότατον πετεηνῶν,"; ("Ιλιάς, Θ247"). Ο Διόδωρος αναφέρει ότι οι κάτοικοι των Θηβών της Αιγύπτου τιμούσαν τον αετό ως βασιλικό πτηνό και άξιο του Διός. "τὸν δ' αἰετὸν Θηβαῖοι τιμῶσι διὰ τὸ βασιλικὸν εἶναι δοκεῖν τοῦτο τὸ ζῶον καὶ τοῦ Διὸς ἄξιον". (Α'.87). Από πού και πώς να γνωρίζουν οι Βαρδαρίτες ότι ο αετός είναι "ο μαντείας πρόεδρος" και ο "οίωνων βασιλεύς"; (Αισχύλος, "Αγαμέμνων, 114"). Από πού και πώς να γνωρίζουν οι Βαρδαρίτες ότι κατά κάποιαν παράδοση ο αετός εγεννήθη συγχρόνως μετά του Διός, κατά Κρητική παράδοση ότι ο αετός ανέλαβε την προστασία και τη διατροφή του Διός όταν ήτο βρέφος, κατ' άλλην ότι ο αετός προεΐπε στον Δία τη νίκη του επί των Γιγάντων ή Τιτάνων, ότι κατ' εντολήν του Διός ο αετός ανήρπασε τον Γανυμήδη και τον έφερε στον Όλυμπο, ότι κατ' εντολήν του Διός ο αετός έτρωγε το ήπαρ του Προμηθέως, ή ότι ο Δίας ελάμβανε μεταξύ άλλων και τη μορφή αετού στις συνευρέσεις

του με γυναίκες, όπως π.χ. με τις νύμφες Αίγινα και Αστερία; (Οβίδιος, "Μεταμορφώσεις, VI, 108"); Από πού και πώς να γνωρίζουν οι Βαρδαρίτες ότι στην Ολυμπία η έναρξη των δρομικών αγώνων εκηρύσσετο με την ύψωση μεταλλίνου αετού; "βωμός δέ ὠμῆς πλίνθου ... ἐπί ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ποιεῖται ... ἀετός δέ ἐπί τῷ βωμῷ χαλκούς κεῖται τά πτερά ἐπί μήκιστον κτείνων", (Παυσανίας, "ΣΤ'.20.120"), και ότι η πόλις της Ολυμπίας είχε εκδόσει νόμισμα, αργυρό δίδραχμο, περί το 360 π.Χ., στη μία όψη του οποίου ήταν χαραγμένη κεφαλή της προσωποποιημένης Ολυμπίας και στην ετέρα όψη αετός; Από πού και πώς να γνωρίζουν οι Βαρδαρίτες ότι στους Δελφούς, παρά τον ομφαλόν, εικονίζοντο δύο αετοί, εις ανάμνησιν της παραδόσεως ότι στο σημείο αυτό συναντήθηκαν οι δύο αετοί τους οποίους ο Δίας άφησε από τα δύο άκρα της γῆς, ανατολή και δύση; "καί ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν προσπλάσαντες καί μῦθον ὄν φησι Πίνδαρος ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ ἀετοί οἱ ἀφεθέντες ὑπό τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπό τῆς δῦσεως, ὁ δὲ ἀπό τῆς ἀνατολῆς", (Στράβων, "Γεωγραφικά, Θ'.419"), ότι ο αετός είναι ο άγγελιοφόρος και οιωνός του Διός και μάλιστα ταχύς, "εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς", ("Ιλιάς, Ω296"), "αἴτει δ' οἴωνόν, ταχὺν ἄγγελον", ("Ιλιάς, Ω292, Ω310"), ο φίλτατος των οιωνών του και του οποίου η κραταιότης είναι μεγίστη; "ὅς τέ οἱ αὐτῷ φίλτατος οἴωνῶν, καί εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον, δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας". ("Ιλιάς, Ω292-4, Ω310-2"). Δεξιός οιωνός, αἰσιος οιωνός δηλαδή, εκτός από τον Πρίαμο παρουσιάσθηκε και στον Τηλέμαχο στην Πύλο. "ὥς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,". ("Οδύσεια, ο160-1"). "ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη". ("Οδύσεια, ο163-5"). "Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις ἔγνω γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν οἴωνόν ἐόντα". ("Οδύσεια, ο531-2"), "ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι, δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον", ("Οδύσεια, ω311"). Δεξιός είναι ο οιωνός ο οποίος προμηνύει καλό, ο ευοίωνος, αριστερός, αυτός που προμηνύει κακό, ο δυσοίωνος. Ο αρχαίος Έλληνας οιωνοσκόπος, ο οποίος κοιτούσε προς Βορράν, θεωρούσε ότι οι καλοί οιωνοί έρχονταν από τα δεξιά, απ' όπου η αυγή και ο ήλιος, ενώ οι κακοί οιωνοί έρχονταν από τα αριστερά, όπου ο σκοτεινός ζόφος. "τὴν δ' οἴωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις πείθεσθαι, τῶν οὐ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠέρόεντα". ("Ιλιάς, Μ237-240"). Όταν οι μνηστήρες σχεδίαζαν τη δολοφονία του Τηλεμάχου, τους παρουσιάσθηκε αετός ελθὼν από αριστερά, αριστερός. "αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, αἰετὸς ὑσιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν". ("Οδύσεια, υ242-3"). Ο οιωνός απεδείχθη αληθής. Το σχέδιό τους απέτυχε. Από την εποχή του Ομήρου λοιπόν έως και σήμερα, εμεῖς οι Έλληνες, για το καλό, για μας έλθουν όλα κατ' ευχήν, ευχόμεσθε να μας έλθουν όλα "δεξιά").

Στο γραμματόσημο αυτό το οποίο εξέδωσαν οι Βαρδαρίτες, με τις παραστάσεις αυτού του νομίσματος του Μεγάλου Αλεξάνδρου, στα δεξιά του Διός υπάρχει η σαφέστατη, πλέον σαφής δεν γίνεται, επιγραφή **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ** η οποία είναι γραμμένη με **ΕΛΛΗΝΙΚΑ** γράμματα βεβαίως. Σαφώς, ασφαλώς και βεβαίως, **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ** γράφει το νόμισμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Το νόμισμα δεν γράφει και δεν θα μπορούσε ποτέ να γράφει ΑΛΕΚΣΑΝΔΡΑ, δηλαδή το όνομα του Μεγάλου Αλεξάνδρου με Κυριλλικά γράμματα, διότι αυτό θα ήταν ανιστόρητο, ανπιστόρητο, ανεδαφικό, τρελλό, εξωπραγματικό, ανόητο, αβέλτερο, βλακώδες και άλλα πολλά παρόμοια επίθετα με αρνητική έννοια, και ασφαλώς και βεβαίως μη συνάδον με τη λογική, και την επιστήμη της Λογικής ως σχήμα ΠΡΩΘΥΣΤΕΡΟΝ. Νομίσματα με τα χαρακτηριστικά

αυτά εξεδόθησαν από τα νομισματοκοπεία της Πέλλης (αργυρό τετράδραχμο, φέρει την επιγραφή ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ), της Αμφιπόλεως (αργυρό τετράδραχμο, φέρει την επιγραφή ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, κράνος, έμβλημα του νομισματοκοπείου της Αμφιπόλεως και το γράμμα Α), της Μιλήτου (εκτός της επιγραφής ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ διακρίνονται και τα γράμματα ΜΙ, Μιλήτου δηλαδή), της νεοϊδρυθείσης Αλεξανδρείας (αυτό φέρει επίσης την επιγραφή ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ), της Δαμασκού (αργυρό τετράδραχμο, φέρει την επιγραφή ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ και εικονίζεται λάβαρο, έμβλημα του νομισματοκοπείου της Δαμασκού), της Λαμψάκου στη Θράκη (αργυρό τετράδραχμο, φέρει την επιγραφή ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ και σε μικρογραφία μπροστά από τα πόδια του Διός, παριστάται η Πρόμαχος Αθηνά, έμβλημα του νομισματοκοπείου της Λαμψάκου), της Βαβυλώνος (αργυρό τετράδραχμο, φέρει την επιγραφή ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ και μπροστά από τα πόδια του Διός, παριστάται βαίτυλος, σημιατικός ιερός λίθος, έμβλημα του νομισματοκοπείου της Βαβυλώνος) κτλ. Η παράσταση του ενθρόνου Αετοφόρου Διός, στο νόμισμα το οποίο εξέδωσε ο Μέγας Αλέξανδρος, είναι εμπνευσμένη από το χρυσελεφάντινο άγαλμα του θεού στην Ολυμπία, το οποίο φιλοτέχνησε ο Φειδίας και αποτελούσε ένα από τα επτά Θαύματα του αρχαίου κόσμου. (Στο άγαλμα του Διός στην Ολυμπία, ο αετός δεν κρατείται από το εκτεταμένο δεξί χέρι του, αλλά ίσταται επί της κεφαλής του σκήπτρου. “τῆ δὲ ἀριστερᾶ τοῦ θεοῦ χειρὶ ἔνεστι σκῆπτρον μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον, ὃ δὲ ὄρνις ὃ ἐπὶ τῷ σκῆπτρῳ καθήμενός ἐστιν ὃ αἰετός”. <Παυσανίας, “Ἡλιακῶν Α΄ (Ε΄).11.1”>). Το γραμματόσημο των Βαρδαριτών κάτω αριστερά και πλαγίως γράφει τη Σλαβική λέξη ПОШТА Πόστα (για τα Ταχυδρομεία, Post στα Αγγλικά), ενώ στο κάτω μέρος γράφει το όνομα του Μεγάλου Αλεξάνδρου με Κυριλλικούς χαρακτήρες και τον αριθμό 3 στα Λατινικά, АЛЕКСАНДАР III, δηλαδή ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ'. Μετά από τέτοια προφανέστατη κλοπή, τέτοιον σφετερισμό και τέτοια αυτογελοιοποίηση των Βαρδαριτών, τί να σχολιάσει κάποιος; Αλήθεια, είχαν ποτέ θεό Δία οι πρόγονοι των Βαρδαριτών, ή μήπως ελάτρευαν τον υιό του θεού Διός τον ημίθεο Ηρακλή, τον γενάρχη του Μακεδονικού βασιλικού οίκου; Μπορούν οι Βαρδαρίτες να δώσουν λογική εξήγηση γιατί το νόμισμα αυτό που εξέδωσε ο Μέγας Αλέξανδρος γράφει το όνομά του με Ελληνικά γράμματα, όπως με Ελληνικά γράμματα βεβαίως γράφουν το όνομά του και όλα τα νομίσματα που εξέδωσε; Μπορούν οι Βαρδαρίτες να δώσουν λογική εξήγηση γιατί το νόμισμα αυτό που εξέδωσε ο Μέγας Αλέξανδρος δεν γράφει το όνομά του με Κυριλλικούς χαρακτήρες, όπως και όλα τα νομίσματα που εξέδωσε;

Το **2002** επίσης, η **Υπηρεσία των Ταχυδρομείων της Βαρντάρσκα** εξέδωσε γραμματόσημο το οποίο φέρει την επιγραφή РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА στη δεξιά πλευρά του, άνω δεξιά φέρει τον αριθμό 36, και φέρει παράσταση πολύ γνωστού Μακεδονικού νομίσματος του πιάνος βασιλέως μας, του καταπληκτικού Φιλίππου Β'. Το νόμισμα είναι από αυτά τα οποία εξέδωσε ο πιάν βασιλιάς μας Φίλιππος Β' ως ανάμνηση της νίκης του στους Ολυμπιακούς αγώνες. Ο μέγας βασιλιάς μας Φίλιππος Β' ήταν δικαίως, πολύ υπερήφανος για τις νίκες του, και γι' αυτό τις εγχάραττε στα νομίσματα τα οποία εξέδιδε. “καὶ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας τῶν ἀρμάτων ἐγχαράττων τοῖς νομίμασιν”. (Πλούτ., “Αλέξανδρος, 4”). Στους Ολυμπιακούς αγώνες ο Φίλιππος ενίκησε τρεις πρώτες ιππικές νίκες: Στην ιπποδρομία κελήτων, το 356 π.Χ., στην 106^η Ολυμπιάδα, “ἢ δ' Ὀλυμπίασιν ἵππων κέλητι νενικηκέναι”, (Πλούτ., “Αλέξανδρος, 4”), στο τέθριππον δηλαδή σε αρματοδρομία με τέσσερα άλογα, το 352 π.Χ., στην 107^η

Ολυμπιάδα, και στη συνωρίδα, δηλαδή σε αρματοδρομία με δύο άλογα, το 348 π.Χ., στην 108^η Ολυμπιάδα. Η παράσταση στον οπισθότυπο του νομίσματος αυτού μνημονεύει τη νίκη του βασιλιά Φιλίππου Β' στους Ολυμπιακούς αγώνες, στη συνωρίδα. Στον εμπροσθότυπο του νομίσματος υπάρχει η κεφαλή του θεού Απόλλωνος. Αλήθεια, είχαν, λάτρευαν, πίστευαν ποτέ στον θεό Απόλλωνα οι πρόγονοι των Σλάβων Βαρδαριτών, εκεί στις στέπες όπου κατοικούσαν; Ας πάρουμε τα πράγματα έστω και λίγο πιο σοβαρά τώρα. **Οι Βαρδαρίτες δεν βλέπουν ότι το νόμισμα γράφει με ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ** την **Ελληνικότατη λέξη ΦΙΛΙΠΠΟΥ**; Το όνομα δηλαδή του γίγαντος βασιλέως **ΦΙΛΙΠΠΟΥ Β'** σε Πτώση Γενική, η οποία στη γλώσσα μας εκφράζει το γένος, στον Ενικό Αριθμό; Οι Βαρδαρίτες προφανώς το βλέπουν, αλλά βεβαίως αδιαφορούν. Όσο και αν αδιαφορούν πάντως, πρέπει να γνωρίζουν ότι με ψέμματα, με σφετερισμό του Ελληνικού ονόματος Μακεδονία και εμετική και ξεδιάντροπη προπαγάνδα για αγραμμάτους, αμαθείς, απαιδευτούς, ηλιθίους και πανύβλακες, δεν γράφεται η Ιστορία μιας χώρας. Την Ιστορία μιας χώρας τη γράφουν, τη δημιουργούν οι κάτοικοί της, μέσα από τη δράση τους, δεν κλέβουν την Ιστορία άλλων. Το γραμματόσημο κάτω αριστερά και πλαγίως γράφει τη Σλαβική λέξη ПОШТА Πόστα (για τα Ταχυδρομεία, Post στα Αγγλικά), ενώ στο κάτω μέρος γράφει το όνομα του βασιλιά μας **ΦΙΛΙΠΠΟΥ Β'** με Κυριλλικούς χαρακτήρες και τον αριθμό 2 στα Λατινικά, ФИЛИП II, δηλαδή ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β'. (Οι αγράμματοι Βαρδαρίτες σφετεριστές πρέπει να μάθουν κατ' αρχάς ότι το όνομα Φίλιππος, προερχόμενο από το Επίθετο φίλιππος, γράφεται με δύο πι. Φίλιππος είναι ο φίλων τους ίππους, ο αγαπών τους ίππους. Η λέξη ίππος γράφεται με δύο πι, ήδη από την εποχή των Ορφικών, (στον Ύμνο στη Σελήνη, όπου η Σελήνη, μεταξύ πολλών άλλων υπέροχων επιθέτων αποκαλείται και **φίλιππος**), του Ομήρου, (π.χ. "Ιλιάς, Α154, Β383, Β390, Β554, Β763, Β770, Β775" κτλ.), του Ησιόδου, (π.χ. "Θεογονία, στίχος 6, στίχος 281", "Ασπίς Ηρακλέους, στίχος 61, στίχος 281") κτλ. Μετά από τέτοια προφανέστατη κλοπή και αυτογελοιοποίηση των Βαρδαριτών, τί να σχολιάσει κάποιος; Η αυτογελοιοποίηση και ο κατήφορος των Βαρδαριτών στον σφετερισμό, την οικειοποίηση της Ελληνικής Ιστορίας δεν έχει τέλος. Συνεχίζεται και με την τοποθέτηση έξω από κυβερνητικό κτίριο της Βαρντάρσκα στην πόλη των Σκοπίων αποτμήματος στήλης, η οποία φέρει την ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΑΤΗ λέξη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Αυτό είναι απολύτως φυσικό, λογικό και συνεπές με την Ιστορία. Κάθε πέτρα, στήλη, πλάκα της Ελλάδος, η οποία φέρει αρχαία επιγραφή, να έχει τα γράμματά της ΕΛΛΗΝΙΚΑ. Καμμία αρχαία πέτρα, στήλη, πλάκα, η οποία φέρει επιγραφή, δεν μπορεί να γράφει και δεν γράφει τη Βαρδαρίτικη λέξη ΜΑΚΕΔΟΝΙJA, δηλαδή την απόδοση της Ελληνικής λέξεως ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στα Σλαβικά. Όταν ο μέγας Έλλην πατριώτης, ο γίγας του Ελληνισμού, ο τιτάν βασιλιάς μας Φίλιππος Β' λέει τη γνωστότερη ρήση με την οποία προέβλεψε το ανυπέρβλητο ύψος μεγαλείου, στο οποίο θα έφθανε τα αμέσως επόμενα έτη ο υιός του Αλέξανδρος, λέει την **Ελληνικότατη λέξη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ** στην Ελληνικότατη πρόταση "Ὡ παῖ ζήτει σεαυτῶ βασιλείαν ἴσην· Μακεδονία γάρ σ' οὐ χωρεῖ ". (Πλούταρχος, "Αλέξανδρος, 6"). "Παιδί μου, αναζήτησε βασιλεία ισάξια

σου· διότι η Μακεδονία δεν σε χωρεί ”. Μπορούν οι Βαρδαρίτες να δώσουν λογική εξήγηση γιατί το νόμισμα που εξέδωσε ο γίγας Φίλιππος γράφει το όνομά του με Ελληνικά γράμματα, όπως και όλα τα νομίσματα που εξέδωσε; Μπορούν να δώσουν λογική εξήγηση επίσης γιατί το νόμισμα αυτό που εξέδωσε ο Φίλιππος δεν γράφει το όνομά του με Κυριλλικούς χαρακτήρες, όπως και όλα τα νομίσματα που εξέδωσε; Ασφαλώς δεν μπορούν, διότι τέτοια εξήγηση δεν υπάρχει.